

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**1.Bf.167/2013/8. szám**

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év június hó 3. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

**í t é l e t e t:**

A gondatlanságból elkövetett életveszélyt okozó testi sértés vétsége és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 6.B.320/2011/12. számú ítéletét megváltoztatja.

Az elsőfokú eljárásban a vádlott terhére megállapított bűnügyi költségből 53.833,- (ötvenháromezer-nyolcszázharminchárom) forintot az állam visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 10.300 (tízezer-háromszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

**I n d o k o l á s**

A vádlottat a Székesfehérvári Törvényszék 2013. február hó 13. napján kelt 6.B.320/2011/12. számú ítéletével bűnösnek mondta ki segítségnyújtás elmulasztásának büntetében [Btk. 172. § (1) bekezdés (3) bekezdés] ezért őt egy évi időtartamra próbára bocsátotta. Ugyanakkor a testi sértés vétségének [Btk. 170.§.(1)(7) bekezdés I. fordulat] vádjá alól felmentette. Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a részbeni felmentés miatt bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést, a vádlott és védője a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.347/2013/1. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az

ügyfelderítési kötelezettségének teljes körűen nem tett eleget, a helyszíni szemle (nyomozati iratok 22. oldal) jegyzőkönyvének tartalmát nem vizsgálta meg, azt a releváns bizonyítékok körébe nem vonta és így az értékeletlenül maradt. Ennek következtében az elsőfokú ítéleti tényállás is hiányosan került rögzítésre. A részbeni megalapozatlanság kiküszöbölése végett a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja szerint tárgyalás tartását indítványozta.

A részben hiányos tényállás alapján okszerűtlenül vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott elkövetéskori tudattartamára és azon keresztül a bűnösségre - mint jogkérdésre - nézve, így kellő alap nélkül mentette fel az életveszélyt okozó testi sértés vétségének vádja alól.

A bizonyítás kiegészítését követően az ítéleti tényállást is kiegészítendőnek tartotta és ennek megfelelően a vádlott bűnösségére is levonható a következtetés.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a hiányos tényállás alapján is alappal vont következtetést a vádlott bűnösségére a segítségnyújtás elmulasztásának büntetében.

A büntetés kiszabása körében a helyesen megállapított bűnösségi körülmények alapján a halmazati büntetés alkalmazása esetén végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetéssel tartotta elérhetőnek a büntetési célokat. Ugyanakkor alkalmazhatónak tartotta a Btk. 104. § (1) bekezdésében foglaltakat.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson az indítványozott bizonyítás felvétele után a fellebbviteli főügyészség képviselője a bejelentett ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A másodfokú nyilvános tárgyaláson a védő az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt semmit elmondani.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárását teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bírósági eljárásában egyetlen lényeges eljárási szabálysértés történt. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson azért utasította el az ügyész indítványát a vádlott nyomozati eljárásban felvett tanúvallomásában foglaltak felolvasására, mert álláspontja szerint a jegyzőkönyvből a Be. 85. § (3) bekezdésében foglalt figyelmeztetés és az erre adott válasz nem tűnik ki, és a vádlott nem járult hozzá ezen vallomás felolvasásához.

Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytelenül vont következtetést arra, hogy a vádlott nyomozati szakban történt tanúkénti kihallgatása során az eljáró rendőrség megsértette az eljárási szabályokat. A rendőrségi jegyzőkönyvből kitűnően a tanúval szemben a szükséges figyelmeztetések elhangzottak, az, hogy a jegyzőkönyv ennél tágabb körben tartalmazza a tanúra vonatkozó

figyelmeztetéseket, nem róható fel az eljáró és meghallgatást végző nyomozó hibájának. A kihallgatást végző nyomozó nem jogvégzett személy, ebből következően nem feltétlenül tudja megítélni, melyek azok a releváns figyelmeztetések, amik az adott tanú vallomásának felvétele során szükségesek, ezért valamennyi - az eljárási törvénybe rögzített - tanúra vonatkozó figyelmeztetés szerepel a jegyzőkönyvben. Azonban a teljeskörű figyelmeztetés a tanúvallomás felvételét megelőzően nem minősül eljárási hibának, az elsőfokú bíróság okfejtése e körben azt jelentené, hogy a nyomozó a közokiratban olyan figyelmeztetést rögzített, amely a valóságban nem történt meg, azaz az eljáró nyomozó bűncselekményt követett volna el. Erre vonatkozóan azonban semmilyen adat nem merült fel, az akkor még tanúként kihallgatott, a későbbiekben gyanúsítottként eljárás alá vont vádlott és védője sem hivatkozott semmilyen olyan körülményre, ami arra utalna, hogy az eljáró nyomozó megszegte volna a tanú kihallgatása során jogszabályban rögzített kötelezettségét. Figyelemmel arra, hogy a tanúval szemben a megfelelő figyelmeztetést követően került sor a meghallgatására, az általa előadottak a tényállás megállapítása során bizonyítékként figyelembe vehetők. Ugyanakkor az ítélet tábla ezt az eljárási szabálysértést a vádlott - még tanúként tett - vallomásának felolvasásával a másodfokú tárgyaláson bizonyítás felvételével kiküszöbölte. A másodfokú tárgyaláson a vádlott a vallomásában foglaltakat fenntartotta, azt nem kívánta kiegészíteni.

A másodfokú tárgyalás keretében az ítélet tábla felolvasta a helyszíni szemle jegyzőkönyvét, és ismertette a helyszíni szemle keretébe készített fényképfelvételeket, melyet ugyancsak elmulasztott az első fokon eljáró bíróság a bizonyítási eljárás anyagává tenni. Ennek azonban szintén jelentősége volt a tényállás teljeskörű megállapítása során, figyelemmel arra, hogy a szemle jegyzőkönyve és a fényképfelvételek alapján vált megállapíthatóvá, hogy a vádlott 3. életévét be nem töltött leánya a mosdó mellett elhelyezett lavórra felállva került abba a helyzetbe, hogy a kád feletti csapot elérve azt elfordíthatta.

Egyebekben a Székesfehérvári Törvényszék a büntetőeljárási törvény rendelkezéseit megtartotta, egyéb eljárási szabálysértés nem történt az elsőfokú bírósági eljárásban. Így a vádlott tanúként vallomásának felolvasásával és a helyszíni jegyzőkönyv és fényképfelvételek ismertetésével az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már teljes körűen megalapozottá vált.

A Székesfehérvári Törvényszék nagyobb részt helyes tényállást állapított meg, azt a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredményére figyelemmel, illetve az iratok alapján csak kisebb mértékben kell helyesbíteni, illetve kiegészíteni a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára alapítottan az alábbiak szerint:

- az ítélet indokolásának 2. oldal 8. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a 70 cm széles, 55 cm magas fürdőkád felett a fürdőkád peremétől mindösszesen 19 cm magasságban a kád szélessége középvonalában helyezkedik el a zuhanyrózsával ellátott egykaros csap.

- az ítélet indokolásának 2. oldal utolsó bekezdésének 2. mondatát azzal pontosítja és egészíti ki, hogy ez alatt a vádlott 3. életévét be nem töltött leánya - aki 90 cm magasságú - a kád mellett lévő 17 cm magasságú lavorra felállva tudta elfordítani a kádcsapot.
- az ítélet 3. oldal harmadik bekezdését azzal egészíti ki, hogy a tényleges gyógytartam 2-3 hét volt.

Az így kiegészített, illetve helyesbített tényállás alapján az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok értékeléséről is számot adott. Az elsőfokú bíróság a tényállást a hallgatás jogával élő vádlott tanúvallomását kirekesztve egyéb tanúvallomásokra alapította, melyet a szakvélemény is alátámasztott a segítségnyújtás elmulasztásának büntette vonatkozásában.

A vádlott kétségtelenül észlelte a forrázási sérülést szenvedett leánygyermek testének kipirosodását, megégését, ezért is alkalmazta az ilyen esetben használatos kenőcsöt. Az is egyértelműen rögzíthető, hogy a vádlott a fennálló családi kötelék alapján a segítségnyújtásra egyébként is köteles személy. Az irányadó tényállás szerint a kisgyermek testének hűtése és kenőccsel történt bekenését követően a vádlottnak rövid időn belül észlelnie kellett az égett testfelületen megjelenő hólyagosodást, amely a súlyosabb forrázásos égési sérülések következménye, és amely azonnali orvosi ellátást indikál.

Bár a vádlott ezzel a forrázást követően rövid időn belül tisztában volt, mégis csak az eseményeket követő harmadik napon fordult orvoshoz, így a tőle elvárható segítségnyújtást elmulasztotta.

A büntetés kiszabása körében - figyelemmel arra, hogy 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény, így a cselekmény elkövetése, illetve nem jogerős elbírálása és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között új büntetőtörvénykönyv lépett hatályba - a Fővárosi Ítéltáblának vizsgálnia kellett, a Btk. időbeli hatályát - a Btk. 2. §-át - azt, hogy az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályokat kell alkalmaznia.

A cselekmény elkövetésének időpontjában hatályban lévő Büntetőtörvénykönyv, az 1978. évi IV. törvény, illetve az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény 2. §-a szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, ha pedig a cselekmény az elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új törvényt kell alkalmazni.

A vádlott által megvalósított bűncselekmény minősítése megegyezik az 1978. évi IV. törvényben [Btk. 172.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés], valamint a 2012. évi C.

törvényben foglaltakkal [Új Btk.166. § (1) bekezdés és (3) bekezdés], továbbá mindkét jogszabályban azonos a cselekmény büntetési tételének felső határa: 3 évig terjedő szabadságvesztés.

Mind az elkövetés, mind az elbírálás idején hatályban van a középérték alkalmazásának kötelezettsége. Figyelemmel arra, hogy az elbíráláskori jogszabályok alkalmazása nem eredményezne a vádlott esetében kedvezőbb elbírálást, így az ítélet a Btk. 2. §-a alapján az elkövetéskori jogszabályokat alkalmazta.

A helyesen számba vett és értékelt bűnösségi körülmények alapján az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben megfelelő joghátrányt alkalmazott, mind a joghátrány megválasztásával, mind annak mértékével az ítélet a egyetértett.

A gondatlanságból elkövetett testi sértés vétsége vádja alóli felmentéssel kapcsolatban is osztja az ítélet a elsőfokú bíróság jogi álláspontját, megfelelő az elsőfokú bíróságnak a 2000. évi 236. számú jogesetre való hivatkozása is. A néhány perces időintervallumok, amikor az egyébként közvetlen felügyeletre szoruló gyermekek magukra maradhatnak, elvileg magukban hordozzák bármilyen, a felügyelettől független baleset bekövetkezésének lehetőségét. Az általános élettapasztalatnak megfelelően nem tekinthető hanyagnak az a szülő, aki rövid időre (törülköző bevitele) a fürdőszobában hagyja átmenetileg felügyelet nélkül két gyermekét, ahol a nagyobbik gyermek csak úgy éri el a kád fölötti csapot, hogy a mosdó alatt elhelyezett lavorra kell ehhez felállnia. Nyilvánvaló, hogy ezen „segédeszköz” igénybevétele (ami a 3. életévét még be nem töltött nagyobbik gyermek találékonyságát jelzi) és a zuhanycsap egykaros elfordíthatósága, (ami a gyakorlatban annak meglökését is jelentheti) vezetett ahhoz, hogy a baleset bekövetkezett.

Az ítélet a - egyetértve az elsőbírói állásponttal - szerint az irányadó tényállás alapján a vádlott esetében sem az objektív gondossági kötelesség megszegése, sem a szubjektív elvárhatóság (Btk. 14. § II. fordulat) nem állapítható meg, a büntetőjog területén kívül eső véletlen baleset történt.

A vádlott terhére megállapított bűnügyi költség összegét helyesbítette az ítélet a arra figyelemmel, hogy a műszaki szakértői vélemény elkészítésével kapcsolatos költség nem képezi a segítségnyújtás büntette miatti elítélés alapját, ezért ennek összegét az államra terhelte.

A Fővárosi Ítélet a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtatta meg, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A bűnügyi költség viselésével kapcsolatban az ítélet a Be. 381. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

**Budapest, 2014. év június hó 3. napján**

|                          |                            |                            |
|--------------------------|----------------------------|----------------------------|
| <b>. Rédei Géza s.k.</b> | <b>Vincze Piroska s.k.</b> | <b>Bartkó Levente s.k.</b> |
| a tanács elnöke          | előadó bíró                | bíró                       |

A Székesfehérvári Törvényszék 2013. év február hó 13. napján kelt 6.B.320/2011/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.167/2013/8. számú ítéletében foglalt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

**Budapest, 2014. év június hó 3. napján**

|                          |                 |
|--------------------------|-----------------|
| <b>. Rédei Géza s.k.</b> |                 |
|                          | a tanács elnöke |

A kiadmány hitelül:

Faragó Erika  
bírószági ügyintéző